

Malaventura
Fernando Navarro
Editorial Impedimenta
192 pàgines, 19 euros

Mitologia d'un destí tràgic

Molts dels personatges de 'Malaventura' viuen en la brutalitat descarnada i sanguinària del que és atàvic

RICARDO BAIXERAS

El western, que es construeix en la narració del que Harold Bloom va anomenar, a propòsit de *Meridià de sang*, de Cormac McCarthy, «la guerra perpètua», no és un gènere habitual en el nostre context. El guionista de cine Fernando Navarro (Granada, 1980) debuta en la ficció narrativa amb un llibre de caràcter híbrid que juga amb aquesta estètica western suturant, amb la força centrípeta d'una insaciable mitologia del destí tràgic, la vida d'uns personatges creats a partir dels ressons lorquians del *Romance-ro gitano* per ofegar-los en un escenari arrelat en la violència

que a tots arriba i on la mort senyoreja el món: «*El hombre trae muerte. Y es que la muerte misma puede parecer un mendigo 'desarapao' con la chamarra llena de polvo y sangre seca en un labio que parece partido y un par de dientes rotos que hacen al mellao sonreír poco. Podría ser un espectro si se pudiera volver de la muerte. Podría ser un demonio si existiera el infierno. Nada de eso existe. Solo existe la muerte*».

L'epígraf amb què Navarro obre el llibre («*Cuando canto, me sabe la boca a sangre*») ja és una declaració d'intencions en un llibre que ni és novel·la ni són relats, sinó més aviat un text embastat per una geografia atemporal, per

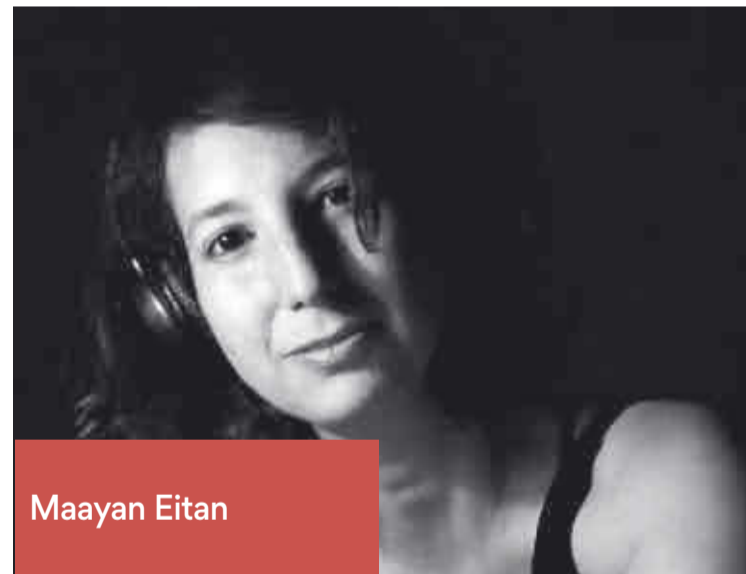
un to oral més que destacable, per una sintaxi narrativa més que eficient i per uns personatges que van a la recerca d'una intimitat que no poden comprendre i en què la soledat és l'emblema d'unes vides arrelades en una violència de la qual no es pretén donar compte. Molts dels personatges que pul·lulen per aquest llibre viuen en la brutalitat descarnada i sanguinària del que és atàvic però no poden –ni volen– explicar-la. Per això hi apareixen nens, perquè és en aquesta figura en què Navarro uneix la pura innocència amb la brutalitat més animal: «*Matar se convierte en algo que uno hace como si bebiera anís: calienta el cuerpo porque lo alimenta*». I per

Com ser lliure

'Amor', de Maayan Eitan, és un llibre movedís que obliga a un trajecte atent

RICARDO MENÉNDEZ SALMÓN

La ironia és una arma delicada. Talla i fereix. I obliga a sospitar. La complaença no es troba entre les seves inquietuds. Tampoc les ganes d'agradar. Titular *Amor* una història narrada per una puta és una decisió irònica que amaga una proclama: «*Abandonad toda esperanza de inocencia los que entréis en esta historia*». El lector farà bé d'assumir aquesta advertència, perquè aquest llibre movedís i suggestiu no regala un mapa per moure's per les seves pàgines, sinó que obliga a un tra-

Maayan Eitan

Bèsties, lletjos i dolents

El llibre de Moshfegh és de frase curta, realisme brut i ritme d'una musicalitat dodecafònica

SERGI SÁNCHEZ

Potser les paraules que es repeteixen més al llarg d'aquests magnífics contes siguin «odio», «asco» i «feo». No sembla gaire encoratjador, tret que el lector sigui molt fan de Céline, Bataille i Bukowski. ¿Podríem parlar potser de la rèplica femenina a Donald Ray Pollock o de la doble nord-americana, com ha apuntat Rodrigo Fresán, de Sara Mesa? La veritat és que, per a Ottessa Moshfegh, la llum només s'encén sota el sostre de l'hostilitat, sense fer distincions entre espais urbans i rurals, entre joves i avis, entre pobres i professionals liberals. La desolació és el seu credo, la sordidesa la seva Bíblia, la desesperació el seu *modus vivendi*. El

seu estil, polit com un diamant trobat en el femer de la decepció. Frase curta, realisme brut i ritme d'una musicalitat dodecafònica: les paraules adquireixen la melodia d'una gota que cau d'una aixeta mal tancada, i li provoca una sensació de desassossec al lector que s'acumula com en una inundació anunciada.

En el relat que tanca *Nostalgia de otro mundo, Un lugar mejor*, una mena de coda al·legòrica a la col·lecció, Urszula, que té un germà bessó, està convençuda que tots dos van néixer «*en otro lugar*» que no és la Terra: «*No es un sitio ni un lugar, pero tampoco es que sea ninguna parte. No tiene un dónde. No sé qué es, pero este sitio de aquí*

seguro que no, con todos vosotros que sois tontos». És en aquest lloc que el llenguatge no pot delimitar, prenent la forma d'una platja, d'una estació d'autobusos plena de zombis politoxicòmans, d'un restaurant de menjar ràpid, d'un cibercafé, d'una casa de parets escantellades o d'una porta que mai hauríem de creuar, on es despleguen els desitjos frustrats –sovint sinistres, que fan olor de tabú i de caramels fosos pel sol– d'una colla de personatges bèsties, lletjos i dolents, la perversió dels quals traspua una tendresa terrorífica. La implacable estructura de cada relat –és difícil escollir entre *El señor Wu, Suburbio, El muchacho de la playa* o el citat *Un lugar mejor*–